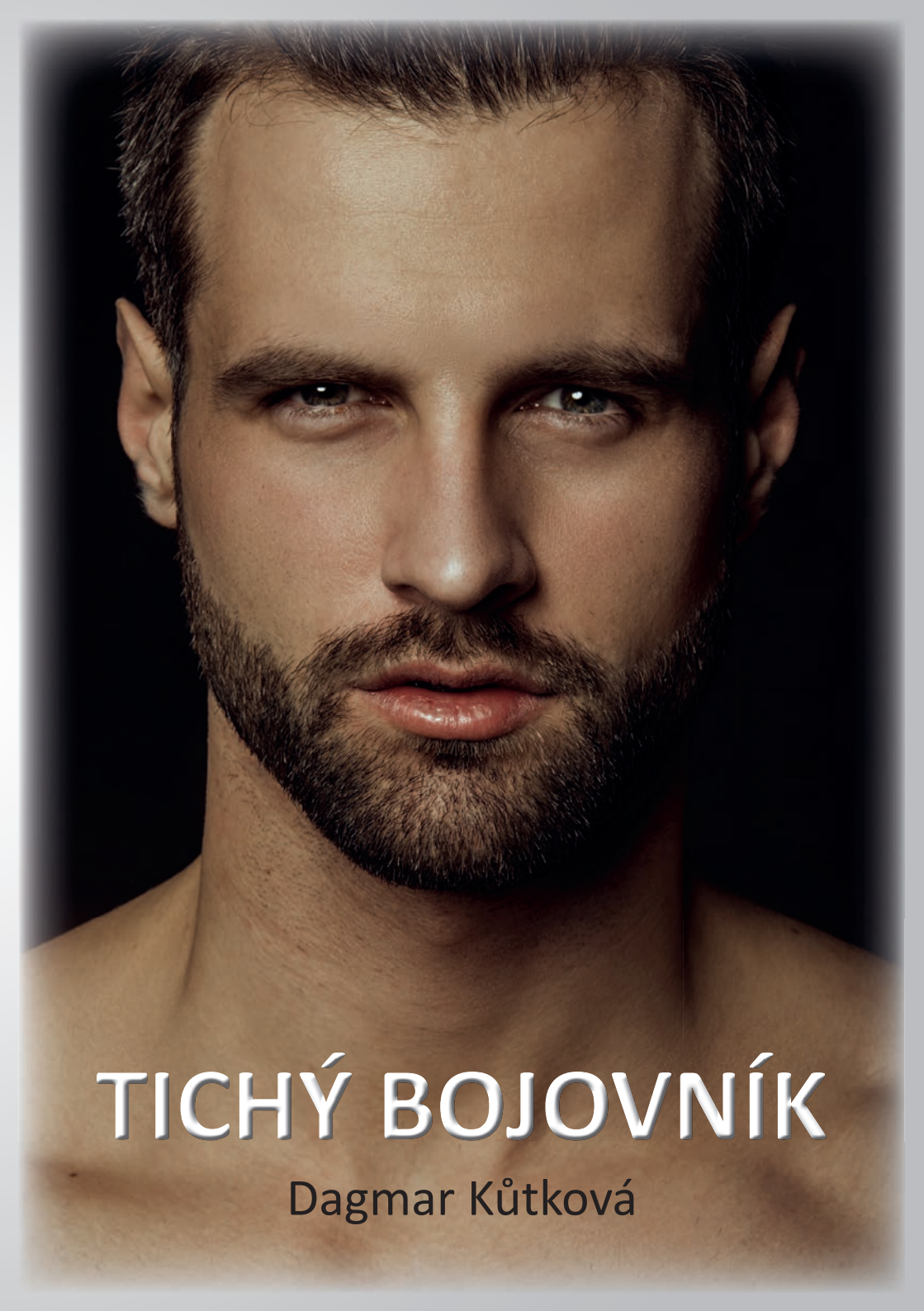

A close-up portrait of a man with a short, dark beard and mustache, looking directly at the camera with a serious expression. The lighting is soft, highlighting his facial features against a dark background.

TICHÝ BOJOVNÍK

Dagmar Kůtková

Tichý bojovník

© Dagmar Kůtková

2021, 1. vydání

ISBN 978-80-270-9926-9

Tichý bojovník

Dagmar Kůtková

*Věnováno všem bojovníkům,
kteří nikdy nepřestávají věřit,
ať bojují za cokoliv.*

Předmluva

Občas se stane, že se člověk zvedne, až po pádu na samé dno, protože až teprve tam najde sílu a povstane znovu z popela jako Fénix. Ale mezi nalezením síly a znovu rozpětím křídel musí ujít kus cesty a vést boj, který je neskutečně těžký. Někteří bojují hlasitě a sdílí své prožitky a pocity s okolím. Všichni to o nich vědí a obdivují je za jejich sílu a nezdolnost. Jsou mezi námi ale také ti, kteří bojují naprosto tiše, možná proto, že jsou uvnitř více zranitelní. To ovšem nijak nesnižuje jejich odvalu a velikost odhodlání, se kterým se pouštějí i do bitev, které jsou pro některé z nás předem prohrané. Uvědomují si, že perfektní chvíle nepřijde, dokud si ji sami nevytvoří a prožívají okamžiky osamění, kdy ani jejich nejbližší nevěří v jejich vítězství.

Ale bojovník se nevzdává, protože ví, že porazit ho může jen jeho vlastní odevzdání a že musí chtít zvítězit stejně tak, jako chce dýchat.

První část

1.

Byl to jeden z posledních květnových dnů, kdy se už dopoledne šplhala venkovní teplota ke třicítce. Daniel seděl v plné čekárně interní ambulance, ve které se i přes otevřená okna nehnul ani sebemenší vánek. Ponořil se do svých myšlenek. Vzpomněl si, jak mu ráno u snídani Alex říkal, že se už těší do školy a jak jsou pro něj poslední dny ve školce zbytečnou ztrátou času. Vždycky se bavil tím, jak špačkoval, když byl s něčím nespokojený, protože to pokaždé nějak vtipně okomentoval. Daniel si svoji roli otce užíval a učil ho všechno, co považoval za důležité, i když se to občas neslučovalo s názory Silvy.

Potkal ji před osmi lety v době, kdy si právě uspořádal svůj, do té doby poměrně bouřlivý, život. Když mu ji jejich společný kamarád Marek představil oba se do sebe zamilovali. Jí se líbila Danielova upřímnost, cílevědomost a v neposlední řadě také jeho přitažlivost. Jeho si Silva získala jemností, elegancí i perfektně vyladěným zevnějškem.

První rok si bezstarostně užívali cestování, zařídili si krásný, moderní byt a vůbec nic jim nechybělo. Po roce Silva neplánovaně otěhotněla a do života jim vstoupil Alex a spoustu věcí to změnilo. Daniel byl jako programátor v technologické firmě poměrně dost časově vytížený. Přes den s Alexem tedy byla téměř vždy Silva, a když mu byl rok, měla neodbytný pocit, že se potřebuje v něčem realizovat. Rozhodla se tedy,

že si s kamarádkou Lenou otevřou kosmetický salón. Daniel jí chtěl pomoci, a tak v té době víceméně pracoval z domu. Firma s tím neměla problém a on byl na jednu stranu rád, že může být častěji s Alexem. Všichni byli tedy spokojeni. Pochopitelně se občas vyskytly nějaké neshody a problémy, ale oba je s větší či menší snahou přecházeli. Občas si Daniel vyčítal, že se stejnou měrou nevěnoval Viktorovi. Tomu bylo už šestadvacet a měl svůj život. Daniel věděl, že ho má i přes chyby, které v mládí udělal, Viktor rád a nic mu nevyčítá, byť se to zdálo trochu neuvěřitelné. Občas se ale dostavila chvíle, kdy z něj cítil určitou nenaplněnou malého kluka, který tehdy také toužil po lásce, jenž nyní věnoval Alexovi. Viktor se to snažil nedávat najevo, nicméně některé pohledy v nestřeženém okamžiku ho občas prozradily.

V tom se otevřely dveře ordinace a sestra zavolala jeho jméno.

V ordinaci bylo díky staženým žaluziím o poznání příjemnější klima než v čekárně. Doktorka Sochorová seděla ve svém pohodlném křesle a Danielovi neunikl její ustaraný výraz, se kterým sledovala monitor počítače. Chvilí pročetla přiložené papíry s výsledky testů a poté se otočila k Danielovi.

„Pane Novotný, jak dlouho už máte potíže se zády?“

„Asi měsíc,“ a chvilku se při tom zamyslel, jestli je to skutečně tak.

„Jak se teď cítíte?“

„Pořád stejně, nic se nezměnilo.“

Doktorka se znovu krátce podívala na jeho výsledky. Poté se její výraz trochu změnil. Podívala se Danielovi zpříma do očí a povídá:

„Nemám pro vás, pane Novotný, dobré zprávy,“ a na chvíli se odmlčela. Daniel tušil, že to bude asi horší, než si myslel.

„CT vyšetření vyloučilo problémy s páteří, která je naprosto, až tedy na nějaké drobnosti, které zřejmě vycházejí z vašeho sedavého zaměstnání a práce s počítačem, v pořádku. Špatná zpráva je, že se bohužel prokázal nález na slinivce.“

Chvíli bylo naprosté ticho.

Daniel byl v šoku.

„Myslíte nádor? Jako že mám rakovinu?“ ptal se s poněkud nevěřícím výrazem, protože mu to přišlo vyloženě absurdní.

Doktorka jen soucitně přikývla a jemu to pomalu začalo docházet.

Sevřelo se mu hrdlo a měl pocit, jako by se v něm něco otřáslo. Srdce se mu rozbušilo, jako by chtělo vyskočit z těla nebo rovnou puknout. Další slova doktorky Sochorové už dokázal vnímat pouze vzdáleně, protože celá jeho mysl se nyní soustředila na jedinou věc, a tou byla jedna z nejhorších nemocí, jakou znal. Tušil, že je jednou z nejzákeřnějších forem rakoviny s mizivou nadějí na uzdravení. Hlavou se mu honilo tolik myšlenek a částečně ho ochromil strach. Pak začal opět vnímat slova doktorky Sochorové, která se ho snažila povzbudit.

„Vím, že to teď vypadá hrozně, ale nesmíte se vzdát. Musíte bojovat, rozumíte?“

Daniel stále mlčel, nenacházel slova, byl otřesený a víc a víc se ponořoval do beznaděje.

Doktorka Sochorová pak velice klidným a vyrovnaným hlasem zkoušela v Danielovi probudit alespoň trochu naděje.

„Víte, za svou poměrně dlouhou praxi už jsem viděla několik případů a vyslechla tolik příběhů, které byly sotva uvěřitelné. Jsem lékařka a mojí povinností je vám sdělit diagnózu a následně vám doporučit návštěvu onkologa, který si vás poté vezme do péče. Nicméně vám chci říct, abyste vzal v úvahu, že to není jediná možnost, jak k této nemoci můžete přistoupit.“

Na chvíli zaváhal, jestli jí dobře rozumí a zeptal se jí, o jakých možnostech mluví a co má přesně na mysli.

„Nemohu vám říct, co byste měl nebo neměl dělat, jak se máte rozhodnout léčit nebo se neléčit a užil si raději zbytek života. To vše je vaše právo a musí to být jenom vaše rozhodnutí. Chci jen, abyste vzal

v úvahu, že rakovina je stále nemocí, která je pro lékaře v některých případech pořád určitou záhadou a čas od času i nás samotné překvapí svou nevyzpytatelností, a to nejen ve zlém, ale i v dobrém smyslu.“

Tato slova mu skutečně trochu pomohla, aby se vzpamatoval a začal racionálněji uvažovat.

„Dám vám telefon na onkologické oddělení, abyste se objednal na další vyšetření, které ukáže na možnosti léčby. Proberte svůj stav s odborným lékařem a vše si důkladně promyslete. Kdybyste ode mě cokoliv potřeboval, ráda vám s čímkoliv pomohu.“

Pak mu předala kontakt na doktora Pokorného, který byl hlavním lékařem na onkologickém oddělení.

„Mějte se dobře a buďte statečný, možností máte před sebou ještě stále několik, nevzdávejte to.“

Cestu z nemocnice moc nevnímal, ale pak se zastavil u své oblíbené kavárny. Vešel dovnitř a našel si nerušené místo v rohu a objednal si espresso s panákem rumu. Znovu vytáhl z kapsy složenou zprávu z vyšetření, aby si ji podrobně přečetl.

Opět si uvědomil, v jak hroznou situaci se ocitl. Bylo to černé na bílém: nádor v těle slinivky břišní, a spousta dalších věcí, kterým nerozuměl. Jedno ale věděl jistě a to, že jeho život takový, jaký byl, skončil.

Začal promýšlet možnosti a pro sebe uvažoval: Teď se objednám na onkologii, kde se dozvím v podstatě to, co už vím a vyslechnu si navrženou léčbu, která mi možná otráví zbytek života. Nebo se na to vykašlu a budu dál žít jako doposud s tím, že to nebude trvat dlouho, ale bude mi čím dál hůř. No to jsou teda vyhlídky. OK, zkusím tu onkologii a uvidíme. Odmítnout to můžu vždycky. Vzal telefon, vyfukal číslo na doktora Pokorného a objednal se na vyšetření. Termín dostal za dva týdny. Přišlo mu to zvláštní, protože si vždycky myslel, že v takových případech se jedná rychle, aby se co nejdříve začalo s léčbou. Buď toho mají moc, nebo je to už jedno, pomyslel si a napil se kávy. Pak zavolał do práce, aby se omluvil pro zbytek dne.

Napadlo ho, že musí vymyslet, jak to šetrně oznámí Silvě. Bude z toho asi vyděšená, ale byl si zároveň jistý, že Alexovi určitě zatím nic říkat nebude. Pak si uvědomil, že musí zajistit rodinu pro případ, že by zůstali sami.

A pak jen tak seděl, popíjel kávu a pozoroval svět okolo sebe. Vedle posedávalo několik lidí. Říkal si, jak jsou šťastní, protože beztak řeší běžné starosti všedních dní. Tak rád by je teď řešil taky. Pak se dostavil pocit, jako by některé jemu známé věci viděl jinýma očima a napadaly ho všelijaké ty často omílané fráze, které pro něj byly vždycky klišé. Přišlo mu pozoruhodné, jak člověk dokáže vidět banální věci jinýma očima, když má před sebou možná jen pár měsíců života. Naopak spousta věcí dříve důležitých, mu najednou připadala zcela zbytečných a malicherných.

Ke stolku přišel číšník a zeptal se, jestli si ještě něco objedná.

„Zaplatím,“ řekl a napil se rumu. Vždycky měl rád dobrý a kvalitní rum a slíbil si, že teď už si bude dopřávat jen ty nejlepší.

Pak dopil zbytek a zaplatil. Po celou dobu v kavárně se cítil fyzicky celkem dobře, ale když se zvedl, nepříjemně ho píchlo v boku, jako kdyby mu rakovina chtěla připomenout, že teď už skutečně nic nebude jako dřív a že možná i ten rum bude muset ještě přehodnotit.

Vyšel z kavárny, zhluboka se nadechl teplého jarního vzduchu a v nosu ucítil krásnou vůni modrých surffínií. Jejich vůně mu vždycky připomínala domov. Každé jaro jimi jeho maminka osázela většinu oken na domě a už když byl malý, vždy když procházel okolo nich, tuhle vůni zbožňoval.

Podíval se na hodinky a řekl si, že zajde za Silvou do práce a vezme ji na oběd.

V salónu ale bylo zavřeno, a tak jí zavolał.

„Ano, Dane.“

„Ahoj Silvi, nechceš se mnou zajít na oběd?“

„Jé, to je škoda, že jsi mi to neřekl dřív, už jsem na obědě s Lenou, ale můžeš se k nám přidat, jsme v pizzerii hned tady na rohu.“

Daniel chvíli přemýšlel a moc se mu nechtělo obědovat i s Lenou. Neměl náladu a už vůbec nechtěl poslouchat, jak mu říká, že se zase tváří jako kakabus nebo že by se měl trochu uvolnit a nebýt tak v křeči a podobné řeči, kterými ho často popichovala. Chtěla být vtipná, ale moc jí to nešlo. Mimochodem jestli byl někdy opravdu v křeči, tak jen proto, že mu lezla svými řečmi dost na nervy a on se snažil udržet, aby ji neřekl něco, čeho by pak litoval.

„Tak víš co? Necháme oběd na jindy a dáme si doma nějakou skvělou večeři, jo? Užijte si to a večer se uvidíme doma. Pa.“

Uvědomil si, že vlastně nemá na jídlo ani pomýšlení, tudíž to zase tolik nevadilo. Napadlo ho ale, že už bude možná ve školce po obědě Alex a že mu udělá ohromnou radost, když ho vyzvedne ještě před odpoledním odpočinkem. Cestou do školky míjel výlohy obchodů a u jedné se zastavil. Díval se na sebe a napadlo ho, jak dlouho ještě bude takhle vypadat. Jak asi rakovina změní jeho tělo a možná i jeho tvář? Se svojí sportovní figurou se bude moct zřejmě rozloučit, jestli se rozhodne pro chemoterapii, přijde o své poměrně husté vlasy a ve tváři možná zestárne o pár let. Jen jeho světle modré oči zůstanou stejné a stále budou prozrazovat jeho vnitřní rozpoložení, i když se bude všemožně snažit ho maskovat.

Když došel do školky, děti akorát dojídaly oběd. Jakmile ho Alex uviděl, celý se rozzářil a utíkal k němu.

„Tatí! Jak to, že jsi tady tak brzy?“

„No a tobě se nechce dnes jít domů dřív? Tak já zase půjdu a vyzvednu tě odpoledne,“ dělal si z něj legraci a tvářil se přitom vážně.

„No to tě nesmí ani napadnout. Já si jen skočím do šatny přezout bačkory a hned jsem tady. Nikam nechod' a čekej!“

„Tak upaluj, já tu počkám,“ usmál se Daniel, ale zároveň potlačoval lítost, která by mu mohla do očí vehnat slzy.

Alex byl zpět za chvíli.

„Tak kam vyrazíme fešáku?“

„Tati, neříkej mi fešáku. Víš, že to od tebe zní divně.“

„Proč? Vždyť jsi fešák, vsadím se, že jsou z tebe holky úplně paf.“

„Holky jsou divný. Teda některý.“

„A některý ne?“

„Ne, některý jsou v pohodě. Třeba Terezka, dneska jsme si spolu hráli na televizní pořad.“

„Pane jo. A o čem byl ten televizní pořad?“

„O vaření. Já jsem byl kameraman a natáčel jsem Terezku, jak peče koláče.“ Daniel se usmál, protože mu to přišlo sympatický.

„Tak to musel mít ten pořad určitě hodně diváků.“

„Ani ne. Nikdo jiný si s námi hrát nechtěl. Ostatním to přišlo jako pitomost. Ale nás to bavilo.“

„A to je hlavní. Alexi, snědl jsi dnes celý oběd?“

„Snědl. Měli jsme výbornou rajskou.“

„Hm. Tak v tom případě si zasloužíš zmrzlinu.“

„Jó, to je super!“

Nasedli do auta a jeli do jejich oblíbené cukrárny, kde měli točenou zmrzlinu se spoustou různých kornoutů a všelijakých posypů. Alex si vybral čokoládovou posypanou barevnými kuličkami a Daniel vanilkovou s oříšky. Posadili se na lavičku a užívali si krásné odpoledne.

„Nechtěl bys zajít do toho nového parku?“

Alex nadšeně zajásal.

„Tak jo! A pojeděš se mnou na té velké skluzavce,“ řekl a významně se při tom díval na Daniela a důležitě pokyvoval hlavou.

„Jo, jo pojedíš, slíbil jsi mi to, když jsme tam byli posledně.“

Daniel hned litoval, že raději nenavrhl, aby šli krmit kachny. Neměl rád tyhle atrakce a z výšek se mu dělalo mdlo, ale zdálo se, že nemá na výběr.

„No jo, co se dá dělat, slib je slib. Tak jdeme.“

Když přišli do parku, Alex hned utíkal na monštrózní skluzavku, velkou jako tobogán, na kterou se muselo vylézt po lanové pavučině. Daniel protočil panenky a vydal se ke skluzavce také. Nezbylo mu nic jiného než začít lézt nahoru. Alex už byl na skluzavce a začal ho povzbuzovat.

„Pojď tati, to dáš! Jde ti to dobře. Už jenom kousek a jsi nahoře.“

„Copak jsem Spiderman?“ řekl a na neštěstí se podíval dolů. Opět se ho zmocnila úzkost, ale tentokrát měla jiný důvod, a tím byl obyčejný strach z výšek. Nikdy se mu ho nepodařilo překonat. Dokonce ani tehdy, když dostal ke čtyřicátým narozeninám od Silvy jako dárek skok padákem. Výborný nápad. V ten den, kdy se měl skok uskutečnit se těsně před výskokem z letadla pozvracel a pak se omluvil, že s ním ztráceli čas, ale že prostě nevyskočí. Na zem tedy nedopadl zavěšený na padáku, ale vystoupil z letadla tak, jak do něj nastoupil. Bylo to pro něj tenkrát hrozně ponižující a nesnášel se za tu svoji zbabělost. Naštěstí tam nebyl nikdo, kdo by ho v tom trapasu ještě vykoupal.

„Tak, tati, polez! Už jenom kousíček, vidíš, jak ti to jde, ty fešáku.“ Tentokrát si z něho dělal legraci Alex a Daniel si uvědomil, že fakt není úplně nejlepší, když si chlapi říkají fešáku. Za chvíli byl nahoře a byl rád, že má první část za sebou. Teď ještě ten sjezd dolů.

„No vidíš, že to nebylo nic hrozného. Lezl jsi jako veverka.“ Alex si evidentně užíval ten pocit, kdy je v něčem lepší než jeho táta a Daniel mu to rád dopřál.

„Tak a teď hurá dolů!“ Alex se odrazil a v mžiku zmizel v první zatáčce. Daniel se posadil na skluzavku a také se odrazil.

„A jsi dole. Vidíš, že to bylo super?“

„Víš, že máš pravdu, Alexi? Bylo to vážně super.“

No zase tak super ne, ale chtěl, aby měl radost.

Když byli dostatečně vydovádění, vyrazili domů.

„Alexi, ještě se cestou zastavíme na nákup. Dnes se chystám uvařit něco speciálního k večeři a moc by mi pomohlo, kdybys mi asistoval.“

„To by asi šlo,“ pronesl důležitě, jako kdyby toho měl bůhví kolik na práci.

„To budeš hodný,“ řekl Daniel s trochou ironie a oba se na sebe usmáli.

2.

Během večere přemýšlel, jak Silvě oznámí, že je vážně nemocný. Pozorovala ho a sama se zeptala: „Děje se něco? Jsi dnes nějaký zamlklý. Jaký jsi měl vlastně den? Alex říkal, že jste měli skvělé odpoledne. Zmrzlina, park, nákup a ta večere se vám tedy opravdu povedla, kluci.“ Naštěstí si nevzpomněla, že byl ráno u doktora. Musel by lhát, protože o tom nechtěl mluvit před Alexem, který byl ještě u stolu.

„Jo, užili jsme si to suprově, vid' tati?“

„Jasně, bylo to parádní odpoledne.“

„A mami, představ si, že tatka vylezl na tu velikou skluzavku!“

„Opravdu? A to se ti ani neudělalo šoufl?“ řekla trochu posměšně, ale hned se to snažila napravit omluvou.

„Ne, promiň, to byl fór. Tak hlavně, že jste si to užili.“

Danielovi to zase až tak nevadilo, myslel jen na to, aby už to sdělení měl za sebou.

„Alexi, jestli jsi dojedl, tak osprchovat, vyčistit zuby a do postele. Už je dost hodin.“

„A musím se sprchovat? Mně se nechce.“

„Jo musíš, celý den jsi lítal venku zpocený, tak ať nejsi smradoch,“ řekl Daniel tentokrát důrazněji, aby Alex viděl, že se z toho nevykroutí.

Po večeři, když už byl klid, nalil Daniel sobě i Silvě víno a posadil se k ní na pohovku. Měl trému a vůbec ho za celou dobu nenapadla vhodná slova. Byl si tedy jistý, že jí to prostě musí říct na rovinu, jak to je.

„Chtěl bych s tebou o něčem mluvit a není to pro mě vůbec lehký, tak mě prosím tě nepřerušuj.“

Silva se na něj podívala a přerušila ho. Vždycky byla tak trochu spontánní a obvykle se to Danielovi na ní líbilo. Teď ale ne.

„Ty máš nějakou ženskou, že jo?“

„Kéž by.“

„Prosím?“

„Ne, o žádnou ženskou nejde a prosil jsem tě, abys mě nepřerušovala. Můžeš to pro mě udělat?“

„Dobře, promiň. Tak mluv.“

„Byl jsem v nemocnici pro ty výsledky vyšetření.“

„A jo, vidíš. Úplně jsem na to zapomněla. A jak ti to dopadlo?“

„Špatně.“

„Jak to myslíš? Co ti zjistili?“

Daniel se zhluboka nadechl a nejistým hlasem jí řekl:

„Mám rakovinu, Silvo.“

Silva vytřeštila oči. „Jak to? To není možný! Proč bys měl mít rakovinu? Vždyť sportuješ, žiješ celkem zdravě,“ nechápala to a bylo na ní vidět, že má strach. Pak si ale uvědomila jeho trochu bezradný výraz, se kterým jí to sděloval, objala ho a snažila se ho povzbudit.

„To bude dobrý zlato, nastoupíš léčbu a zase se uzdravíš.“

On ale věděl, že tak jednoduché to nebude a dodal:

„Silvo, mám rakovinu slinivky břišní.“ Další zjevný šok nešlo přehlédnout, neboť i ona věděla, že tento typ rakoviny je téměř vždy konečná